Leňošenie pri Dunaji

Z predošlých kníh o mne už viete, že sa o mňa stará moja náhradná mama Adriana, ktorá má syna Juliana.

Musím poznamenať, že Julian si zaslúži špeciálnu pochvalu! Tento chlapec, dnes už trinásťročný tínedžer, sa o mňa príkladne stará. Aj v súčasnosti, keď som slepý, chodí so mnou každý deň von a je mimoriadne trpezlivý.

Kamaráti, vždy som zbožňoval, keď sme išli celá rodina na dlhú prechádzku. Hovorím o období, keď som ešte videl.

Väčšinu času som pri svojej rodine voľne pobehoval, čo pokladám za veľký prejav dôvery. Pyšne som si vykračoval, čím som poukazoval na to, aké mám vo svojej rodine výnimočné postavenie.

Všetkým okoloidúcim som sa snažil povedať:

„Hav! Hav! Priatelia, som pes elegán! Pozrite, ako hrdo a vznešene sa nesiem. Hav! Hav! Hav! Ach! Jaj! Mám svoj život rád!“

Ešte predtým, ako som úplne oslepol, sme sa často prechádzali po nábreží rieky Dunaj. Dunaj, ak ste nevedeli, je druhá najdlhšia rieka v Európe.

Joj! Priatelia, tam sa tak dobre špacíruje! Hlavne ráno, keď tam skoro nikto nie je. Len občas prebehne nejaký bežec alebo sa zjaví rodina s kočíkom, ale inak pusto a prázdno, kam sa otočíte.

Pri tom Dunaji sa mi páči zelená trávička, na ktorú sme si niekedy s mojou rodinou sadli alebo ľahli a pozorovali sme, čo sa deje okolo. Napríklad ja osobne som sa rád vyvalil do trávy a nechával som sa hladkať slnečnými lúčmi, občas som požul trávičku, sledoval vtáčiky... Och! Bolo to ako raj na zemi!

Alebo sme spolu s mojou rodinou pozerali na krásne sfarbené nebo a lietajúce čajky, alebo sme obdivovali plávajúce kačky. Kývali sme lodiam, ktoré nám kývali tiež.

Počkať, ja som ale trdlo! Tým lodiam nekývam ja, ale moja ľudská rodina, ktorá má ruky. A nimi veru mávali ostošesť. A musím opraviť aj to, že nám kývali lode. To je ďalšia hlúposť. Lode predsa nemôžu kývať, lebo nemajú

ruky. Ale z lodí nám niekedy odmávali ľudia, ktorí sa na nich prevážali, nevedno kam.

Takisto sme pozorovali vodu. Tým myslím hladinu Dunaja. To je vskutku zaujímavá a relaxačná aktivita.

Hľadeli sme do tej vody, civeli sme tam dlhé minúty a vnímali sme odlesky slnka na hladine, ktoré vytvárali rozprávkovú atmosféru. Keby som to chcel opísať výnimočným spôsobom, opísal by som to takto: vyzeralo to, akoby sa na hladinu vynárali strieborné a zlaté bodky, a keby sme ich boli pozbierali, boli by sme veľmi-preveľmi bohatí.

Potom nás bavilo sledovať tok rieky. Odpozoroval som, kamaráti, že rýchlosť toku závisí od počasia. Vietor a dážď zrýchľovali tok rieky, naopak, za slnečného dňa bola rieka pomalá a pokojná.

Niekedy sme zočili aj vodné víry alebo sme počítali rôzne predmety, ktoré prúd rieky unášal a unášal. Napríklad konár zo stromu, plastovú fľašu alebo raz sme uvideli plávať nejaké šatstvo.

Ja osobne som si pri tom našom leňošení predstavoval ešte niečo iné: že som kapitán na lodi, na ktorej sa plavím po

Dunaji. Plavil som sa pyšne a zdravil som sa so všetkými, ktorí mi kývali z brehu. Kamaráti, nepochybujte o tom, že som bol pri tejto svojej predstave štýlový kapitán! Oblečený do pruhovaného trička, kvetovaných nohavíc a nechýbal mi dokonca ani ďalekohľad. Mal som ho preto, aby som mohol zachraňovať tých, ktorí by sa topili.

Mojím asistentom bol múdry papagáj Gugo, ktorý ma na plavbe sprevádzal. Nielenže mi dobre radil, on ma aj zabával rôznymi vtipnými historkami.

Tak aj o tomto, milí kamaráti, som sníval, keď som bol na nábreží Dunaja. Bola to veru paráda!

Neuveriteľná príhoda

Jedného dňa, keď sme boli na nábreží Dunaja, sa stalo niečo, čomu ani sám nemôžem uveriť. A možno tomu neuveríte ani vy, kamaráti moji.

Prechádzali sme sa celá rodina ako zvyčajne po zelenej trávičke, boli sme opäť blízko rieky. Každý sme sa tešili po svojom a obdivovali sme krásy navôkol.

Moja náhradná mama si tam robila nejaké nové selfie. Pre tých, ktorí nevedia, čo je to selfie: to je, keď človek fotí sám seba a potom tie fotky pridáva niekde na internet, aby ich videli aj ostatní ľudia.

Ale, kamaráti, späť k tej našej prechádzke.

Julian hádzal kamienky do Dunaja a oháňal sa okolo seba, lebo tam lietali muchy, ktoré nemá rád. Ja som sa pri rodine motal po svojom. Trošku som požral trávičku, ktorá mi tak veľmi chutí. Postrehol som nejaký hmyz, ktorý lietal okolo, a tešil som sa z ďalšieho teplého dňa. V tom čase som

už nevidel na jedno oko a aj to druhé ma pomaly zrádzalo. Napriek tomu som sa celkom šikovne pohyboval po okolí.

Vdychoval som vône, ktoré boli navôkol, a v jednom momente som zaňuchal niečo, čo mám veľmi rád!

Púpava! nadchol som sa a pahltne som zjedol chutnú rastlinku, ktorá ešte nestihla odkvitnúť.

Juj! Tá ale chutila! Keď som púpavu zjedol, nenásytne som premýšľal, že si nájdem ešte ďalšiu, na ktorej si rovnako dobre pochutím.

Pohol som sa smelo vpred a snažil som sa ňuchať najviac, ako som vládal.

Ale pri tejto zábavke som, milé deti, zabudol dávať pozor na to, kde sa nachádza moja rodina.

Zrazu som začul nejaký známy zvuk.

Spozornel som, lebo ten zvuk – vlastne to bol krik – prichádzal od mojej náhradnej mamy Adriany. Zastal som, zarazený som čakal, čo sa bude diať, ale už som žiaden krik nepočul.

Joj! Už asi blúznim, pomyslel som si. *Zrejme to bola sluchová halucinácia, veď už aj vek na to mám,* napadlo mi.